

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/472/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7811211444
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7811211444.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a sudcov JUDr. Ota Jurča a JUDr. Miroslava Sogu vo veci žalobcu: G. C., L.. XX. XX. XXXX, J. I. L. P.Ň. XXX, zast. advokátom JUDr. Ladislavom Csákóm, Advokátska kancelária Rožňava, Hviezdoslavova 4, proti žalovanému: Travel Service, a. s., Česká republika, Praha 5, Janáčkovo nám. 59/138, IČO: 25 663 135, zast. advokátom Mgr. Tomášom Rybárom, Advokátska kancelária Čechová&Partners, Bratislava, Štúrova 4, o 400 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č.k. 12C/6/2012-113 z 20.6.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s doplniacím rozsudkom, okrem výroku doplnacieho rozsudku o trovách konania.

Z r u š u j e doplniací rozsudok vo výroku o trovách konania.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom vyhovel žalobe, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 400 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % od 11.11.2011 do zaplataenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 285,52 €, takisto v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu.

Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalobca na základe zmluvy o obstaraní zájazdu č. 103009735, uzavretej s Cestovnou kanceláriou KARTAGO TOURS a.s. si objednal zájazd do Tuniska. Z pripojenej letenky s názvom „Komplexné odbavenie“ rezervačné číslo 103009735, vystavenej spoločnosťou KARTAGO TOURS, zistil, že letenka sa vzťahovala na let z Bratislavy do Tuniska - Djerba, pričom odlet z Bratislavy bol 5.7.2011. Z potvrdenia o meškanií letu vystaveného 5.7.2011 zistil, že spoločnosť Letisko M.R.Štefánika - Airport Bratislava a.s. potvrdilo, že linka 6D 196 spoločnosti Travel Service, na trase Bratislava - Djerba, s pravidelným odletom 13.15 hod. dňa 5.7.2011 bola zmeškaná s predpokladaným odletom o 21.40 hod.

Na základe vykonaného dokazovania s poukazom na článok 7 bod 1 písm. b/ Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 (ďalej len Nariadenie) dospel k záveru, že žalobca sa dôvodne domáhal náhrady v zmysle tohto článku, pretože v danom prípade došlo k meškaniu letu oproti pôvodne plánovanému odletu o 8.25 hod.. Pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku dospel k záveru, že

je dôvodné priznanie práva na náhradu v zmysle článku 7 aj v prípade, ak nedošlo k zrušeniu letu, ale došlo k meškaniu letu viac ako 3 hodiny. K tomuto záveru dospel prihládajúc na výklad Súdneho dvora súvisiaci s prejudiciálnymi otázkami v spojených veciach C 402/2007 a C - 432/2007, ako aj spojených veciach C -581/2010 a C - 629/2010, v ktorých bol podaný výklad oprávnenosti cestujúcich domáhať sa práva na náhradu upravenej v článku 7 Nariadenia, aj v prípadoch, ak let má meškание a z toho dôvodu bola cestujúcim spôsobená 3-hodinová alebo dlhšia časová strata, t.j., že dorazia do ich cieľového miesta po 3 hodinách alebo viac po čase priletu, ktorý pôvodne stanovil letecký dopravca. Mal za preukázané, že v danom prípade žalovaný nepreukázal existenciu mimoriadnych okolností vyplývajúcich z článku 5 bod 3 Nariadenia, kedy letecký dopravca nie je povinný platiť náhradu. Mal za to, že príčina uvádzaná žalovaným, ktorá spôsobila meškание letu - technická porucha lietadla, ktorej sa nedalo zabrániť a ktorú nebolo možné v krátkom čase odstrániť, nie je takou okolnosťou, ktorú by bolo možné podradiť pod pojem mimoriadne okolnosti, pretože technický stav lietadla patrí pod kontrolu leteckého dopravcu a nijakým spôsobom sa svojou povahou a pôvodom nevymyká bežnému výkonu leteckého dopravcu.

Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že žalobca sa dôvodne domáhal náhrady v zmysle článku 7 bod 1 písm. b/ Nariadenia, pretože sa jednalo o let mimo spoločenstva do vzdialenosti od 1500 km do 35000 km a patrí mu náhrada v sume 400 €.

O povinnosti žalovaného zaplatiť úrok z omeškania rozhodol s poukazom na ust. § 517 ods. 1,2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nar. vl. č. 586/2008 Z.z.. Mal za to, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplacením náhrady dňom nasledujúcim po lehote, v ktorej mal uhradiť v zmysle písomného pokusu o zmier čiastku 400 €, t.j. 11.11.2011, keďže žalobca žalovanému poskytol lehotu na uhradenie tejto čiastky do 10.11.2011. K tomuto dňu predstavovala výška zákonného úroku z omeškania 9 %, preto k tejto výške priznal žalobcovi úrok z omeškania z dlžnej sumy za obdobie od 11.11.2011 do zaplatenia.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za 8 úkonov právnej pomoci.

Doplniacím rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 44,75 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Náhradu trov konania v súvislosti s vyhlásením doplnacieho rozsudku účastníkom nepriznal.

Vychádzajúc z § 166 ods. 1,2,3 O.s.p. návrh žalobcu na doplnenie rozsudku považoval za dôvodný, pretože nerozhodol o celom predmete konania, a to o nákladoch, ktoré si žalobca uplatnil v súvislosti s poskytnutím právnej pomoci pred začatím konania vo veci samej. Mal za preukázané, že úkon právnej služby spočívajúci v spísaní a odoslaní pokusu o zmier žalovanému bol vykonaný pred začatím konania vo veci samej, preto ho nemožno podradiť pod úkony poskytovanej právnej služby po začatí konania, nie je možné ho podradiť ani pod prvý úkon v konaní. Z hľadiska výšky uplatnených nákladov túto výšku posudzoval v zmysle § 14 ods. 8 a uzavrel, že žalobca sa dôvodne domáhal aj zaplatenia nákladov spojených s uplatňovaním svojho práva voči žalovanému.

Keďže v súvislosti s vyhlásením doplnacieho rozsudku si žalobca náhradu trov konania neuplatnil, rozhodol tak, že náhradu v tejto časti účastníkom nepriznáva.

Rozsudok a doplniací rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný. Navrhol rozsudok a doplniací rozsudok zmeniť tak, aby žaloba v celom rozsahu bola zamietnutá a bola mu priznaná náhrada trov konania. Odvolanie odôvodnil s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. b/, d/, f/ O.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že účastníkovi postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku neuviedol na akom právnom základe žalobcovi priznal nárok na paušálnu finančnú náhradu. Zdôrazňoval, že už v priebehu konania poukazyval na to, že v súlade s Ústavou SR možno povinnosti ukladať zákonom alebo

na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd medzinárodnou zmluvou podľa článku 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo nariadením vlády. Súd prvého stupňa však vychádzal výhradne z argumentov použitých v rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ a neuviedol na základe akého konkrétneho všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorého jeho ustanovenia žalobe vyhovel. V tejto súvislosti poukazoval na ust. § 157 ods. 2 O.s.p. s tým, že napadnutý rozsudok neobsahuje odôvodnenie spĺňajúce tieto požiadavky, preto ho považoval za nepreskúmateľný.

Namietal správnosť právneho názoru súdu prvého stupňa o tom, že Nariadenie nie je možné vykladať iba podľa doslovného znenia a poukazujúc na to, že Nariadenie v článku 6 presne stanovuje povinnosti leteckého dopravcu v súvislosti s omeškaním letu, ako aj nároku cestujúcich v prípade omeškania letu. Rozširujúci výklad článku 6 Nariadenia bol podľa neho v rozpore s účelom a cieľmi Nariadenia. Namietal, že súd prvého stupňa sa s otázkou záväznosti rozhodnutí Súdneho dvora EÚ v napadnutom rozsudku nevyporiadal, nie je zrejmé, či súd pokladal rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal, za záväzné pre súdy Slovenskej republiky. Podľa neho tieto rozhodnutia nie sú záväzné. Na základe takýchto rozhodnutí nie je možné priznať akékoľvek nároky. Súd prvého stupňa mohol iba skúmať, či okolnosti posudzovaného prípadu sú totožné, teda či v tomto prípade možno dospieť k rovnakým záverom ako v prípade týchto rozhodnutí. Takéto posúdenie však súd prvého stupňa nevykonal. Poukazujúc na odlišnosti konkrétnych situácií konštatoval, že okolnosti posudzovaného prípadu nie sú totožné so skutkovými okolnosťami posudzovaných rozhodnutí, preto súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak mal za to, že aj v prípade posudzovanom v tomto konaní došlo k podstate k zrušeniu letu, čo však nie je pravdou. Pre prípad, ak by súd dospel k záveru, že cestujúci majú nárok na paušálnu finančnú náhradu aj v prípade omeškania letu, poukazoval na charakter technickej poruchy, ktorá spôsobila meškanie a ktorú vzhľadom na jej povahu je potrebné považovať za mimoriadnu okolnosť vylučujúcu zodpovednosť v tomto prípade. Súd túto technickú poruchu nepovažoval za mimoriadnu okolnosť a v tejto časti vec nesprávne právne posúdil, zároveň sa nevysporiadal s jeho argumentáciou vznesenou počas konania. Za nesprávny považoval aj doplnčiaci rozsudok poukazujúc na to, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy 44,75 € nie je podložený žiadnym zákonným ustanovením. Navyše O.s.p. ani právny predpis nestanovujú právo na náhradu nákladov vynaložených na právne zastúpenie v iných prípadoch, ako v konaní pred súdom. Zdôrazňoval, že žalobca si mohol nárok uplatniť aj sám a využitie služieb advokáta bolo jeho slobodnou voľbou, pričom musel vedieť, že bude znášať náklady na právne služby poskytnuté v súvislosti so spisovaním predžalobnej výzvy. Podmienky dojednania v zmluve o právnej pomoci uzavretej medzi žalobcom a jeho právnym zástupcom podľa neho nezakladajú nárok žalobcu na uplatnenie si uvedenej sumy v tomto konaní. Navyše zmluva o právnej pomoci bola predložená na pojednávaní 17.7.2013, ktoré bolo nariadené iba za účelom vyhlásenia rozhodnutia o časti uplatneného nároku až po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania. V ďalšej časti odvolania rozoberal otázku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa poukazujúc na rozhodnutia Ústavného súdu SR. Namietal správnosť rozhodnutia vo výroku o trovách konania namietajúc, že žalobcovi nepatrí náhrada za 4 úkony právnej pomoci tak, ako to aj namietal v konaní pred súdom prvého stupňa. Zároveň vyčíslil trovy konania, ktoré si v konaní uplatnil.

Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplnčiacim rozsudkom, okrem výroku doplnčacieho rozsudku o trovách konania, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a výrok doplnčacieho rozsudku o trovách konania podľa § 221 ods. 1,2 O.s.p. zrušil.

Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci samej, na tieto dôvody poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k odvolacím námietkam udáva:

Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že svoje odvolanie odôvodňuje odvolacími dôvodmi, podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/, f/ O.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam, rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a napokon namietal, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné).

Žalovaný v odvolaní uplatňuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Tento odvolací dôvod vo vzťahu k výroku dopĺňacieho rozsudku o trovách konania je dôvodný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci pred súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutia je nesprávne. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom. Ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplývali, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov je v súlade s § 132 O.s.p.. Preto uvedený odvolací dôvod nie je daný.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní použil správny právny predpis, správne ho aplikoval a správne ho aj vyložil. Z uvedeného dôvodu ani tento odvolací dôvod nie je daný.

Rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z ich žiadnej novej interpretácie odôvodnenia nevyplývajú.

Ani z hľadiska tohto odvolacieho dôvodu nemožno odvolanie žalovaného považovať za dôvodne podané.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno považovať za nepreskúmateľné, pretože z dôvodov rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov, ako aj právnymi závermi súdu prvého stupňa. Nemožno považovať za dôvodnú odvolaciu námietku, že súd prvého stupňa neuviedol na akom právnom základe priznal žalobcovi nárok, t.j., že neuviedol na základe akého konkrétneho všeobecne záväzného právneho predpisu, pretože z rozhodnutia súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že pri posudzovaní uplatneného nároku vychádzal z Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, a to článku 5, 6 a 7 (ďalej len Nariadenia).

Z obsahu spisu vyplýva a medzi účastníkmi nie sú sporné skutkové okolnosti, z ktorých žalobca odvodzuje svoj nárok. Sporným je iba výklad, resp. oprávnenie súdu použiť článok 7 bod 1 písm. b/ Nariadenia, aj pre prípad omeškania letu, keďže uvedený článok rieši otázku finančnej náhrady v prípade zrušenia letu.

Pri posudzovaní predmetnej otázky súd prvého stupňa vychádzal z rozsudku Súdneho dvora v spojených veciach C - 402/2007 a C - 432/2007, v ktorom bola riešená aj prejudiciálna otázka, či cestujúci, ktorých let má meškanie, sa môžu považovať za cestujúcich, ktorých let bol zrušený.

Odvolací súd má za to, že správne postupoval súd prvého stupňa, pokiaľ pri riešení oprávnenosti použitia článku 7 Nariadenia napriek tomu, že v danom prípade nebol let zrušený, ale mal meškanie, prihliadal na to, ako prejudiciálnu otázku v tomto smere riešil Súdny dvor, pretože išlo o výklad Nariadenia č. 261/2004. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že vzhľadom na odlišné skutkové okolnosti prípadov posudzovaných Súdnym dvorom a predmetnou vecou nemožno dospieť k rovnakým záverom, pretože skutočnosti, za akých došlo k omeškaniu letu v prípadoch riešených Súdnym dvorom neboli podstatné pri posudzovaní za akých okolností otázku omeškania letu je možné porovnávať so situáciou cestujúcich, ktorých let bol zrušený. Rozhodujúcou otázkou v tomto prípade bola iba doba meškania letu (3 a viac hodín oproti času, ktorý bol pôvodne stanovený leteckým dopravcom) a v predmetnej veci doba meškania letu bola viac ako 3 hodiny.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd má za to, že v tomto prípade možno dospieť k rovnakým záverom ako v prípade rozhodnutia Súdneho dvora.

Neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že súd prvého stupňa pri posudzovaní, či v danom prípade nastala mimoriadna okolnosť vylučujúca zodpovednosť žalovaného za omeškanie letu, podľa ktorej sa súd prvého stupňa nevyporiadal s jeho argumentáciou v tomto smere, pretože z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa jednoznačne vyplýva z akých dôvodov žalovaným tvrdené okolnosti nepovažoval za mimoriadnu okolnosť, ktorej sa nedalo zabrániť. Skutočnosť, že súd prvého stupňa pri hodnotení, či žalovaným uvádzané dôvody, ktoré považoval za mimoriadne okolnosti ktorým sa nedalo zabrániť, vychádzal z rozhodnutia Súdneho dvora v ktorom bol zaujatý jednoznačný výklad, čo možno hodnotiť ako mimoriadne okolnosti, nemôže byť dôvodom pre konštatovanie nesprávneho postupu súdu prvého stupňa. Žalovaný v konaní nepreukázal, že ním tvrdená porucha vyplynula z udalostí, ktoré svojou povahou alebo svojím pôvodom nepatria pod bežný výkon činnosti leteckého dopravcu a vymykajú sa spod jeho účinnej kontroly. Technickú poruchu považoval za mimoriadnu okolnosť z dôvodu, že jej nemohol zabrániť a nebolo možné ju v krátkom čase odstrániť. Uvedená okolnosť však bez ďalšieho nemôže byť hodnotená za mimoriadnu.

Na odvolaciu námietku, podľa ktorej súd prvého stupňa v rozsudku neprihliadal na jeho námietku, ktorou namietal, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, že podľa článku 13 ods. 1 Ústavy SR možno povinnosti ukladať zákonom alebo na základe zákona v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd; medzinárodnou zmluvou podľa článku 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb, alebo právnických osôb, nariadením vlády podľa článku 120 nebolo možné prihliadať.

Vo všeobecnosti sa pre označenie právnych predpisov, ktoré vznikli z legislatívnej činnosti orgánov Európskej únie používa slovné spojenie „Európske právo“. Tento pojem zahŕňa dve skupiny právnych predpisov, a to právne predpisy tvoriace právo Európskych spoločenstiev (komunitárne právo) a právo Európskej únie (unijné právo). Prameň Európskeho práva sa podľa svojej povahy rozdeľuje na primárne a sekundárne pramene. Pramene sekundárneho práva tvoria z hľadiska formy viaceré druhy právnych aktov, ktorých vydávanie, resp. prijímanie predpokladá zmluva o založení Európskeho spoločenstva (ďalej iba ZES). Ide o tieto akty: Nariadenie, smernica, rozhodnutie, odporúčania a stanoviská.

Nariadenie má všeobecnú platnosť, je záväzná ako celok, vo všetkých častiach a priamo použiteľná vo všetkých členských štátoch (článok 249 ods. 2 ZES). Nariadenie má charakter všeobecne záväzného právneho predpisu a pre túto jeho vlastnosť je možné označiť ho za „eurozákon“. Všetky jeho časti sú záväzné od okamihu jeho vstupu do platnosti, rovnako vo všetkých členských štátoch. Orgány členských štátov, vrátane súdov, sú povinné ustanovenia Nariadenia aplikovať od okamihu ako vstúpi do platnosti. Členský štát nemôže zabrániť platnosti Nariadenia na svojom území vnútroštátnym opatrením, navyše Nariadenie má v celom rozsahu prednosť pred vnútroštátnym právom. To, že Nariadenie je priamo

použiteľné alebo priamo uplatniteľné, znamená, že pre nadobudnutie účinkov ustanovení nariadenia na území členského štátu, nemusia orgány štátu vykonať žiadne intempletačné alebo transformačné opatrenie, dokonca podľa niektorých rozhodnutí ESB je takéto opatrenie neprípustné.

V čase uzavretia zmluvy o obstaraní zájazdu, resp. v čase, kedy mal byť uskutočnený let žalobcu na trase Bratislava - Djerba, bola Slovenská republika členským štátom Európskej únie.

Podľa Rozhodnutia Rady Európskej únie zo 14. 4. 2003 o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii, Rada Európskych spoločenstiev rozhodla vyhovieť žiadosti Slovenskej republiky o členstvo v Európskej únii. Zmluva o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii na základe ratifikačného postupu nadobudla platnosť 1. 5. 2004. Podľa Aktu o podmienkach pristúpenia Slovenskej republiky, čl. I, odo dňa pristúpenia budú ustanovenia pôvodných zmlúv a aktov prijatých orgánmi a Európskou centrálnou bankou pred pristúpením záväzné pre nové členské štáty a budú sa uplatňovať za podmienok stanovených v týchto zmluvách a v tomto akte. To znamená, že odo dňa pristúpenia Slovenskej republiky dňa 1. 5. 2004 k Európskej únii, pre Slovenskú republiku boli záväzné akty prijaté orgánmi zriadenými Zmluvou o založení Európskych spoločenstiev a Zmluvou o Európskej únii.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, je zrejmé, že správne súd prvého stupňa postupoval, pokiaľ o uplatnenom nároku rozhodoval podľa Nariadenia.

Námietskami žalovaného v súvislosti s priznaním náhrady trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za úkony právnej pomoci v súvislosti s právnymi poradami s klientom a písomnými podaniami zo dňa 12.6.2012 sa náležite už vypořiadal súd prvého stupňa.

Žalobcom uplatnený nárok na náhradu čiastky 44,75 €, sumy predstavujúcej odmenu za poskytnutú právnu službu pred začatím súdneho konania spočívajúci v spísaní pokusu o zmier je potrebné považovať za dôvodný.

Podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

V citovanom zákonom ustanovení je príslušenstvo pohľadávky vymedzené taxatívne. Pozostáva z úrokov, z úrokov z omeškania a z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu napr. obstaranie znaleckého posudku objasňujúceho vznik a výšku škody a iné obdobné náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky. Za takéto náklady je potrebné považovať aj náklady spojené s pokusom uzavrieť mimosúdnu dohodu, príp. predžalobnú upomienku. Tieto náklady však musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania.

Odvolačný súd má za to, že v danom prípade žalobcom vynaložené náklady súvisiace s pokusom o zmier v predmetnej veci je potrebné považovať za účelne vynaložené náklady, preto správne súd prvého stupňa rozhodol, pokiaľ žalobcovi priznal náhradu nákladov uplatnených v súvislosti s poskytnutím právnej pomoci v čase pred začatím konania vo veci samej (pokús o zmier).

Podľa § 166 ods. 1,2 O.s.p. ak nerozhodol súd rozsudkom v niektorej časti predmetu konania, o trovách konania, alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť doplniť aj bez návrhu. O návrhu na doplnenie rozsudku súd rozhodne do 30 dní od jeho podania. Doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom pre ktorý platia obdobne ustanovenia o rozsudku.

V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, súd prvého stupňa nerozhodol o celom predmete konania, pretože nerozhodol o celom žalobcom uplatnenom nároku na náhradu príslušenstva pohľadávky. Vzhľadom na to, že žalobca podal návrh na doplnenie rozsudku, správne postupoval súd prvého stupňa, pokiaľ v súlade s cit. § 166 ods. 2 O.s.p. dopĺňacím rozsudkom rozhodol o tomto uplatnenom nároku. Pochybil, však súd prvého stupňa pokiaľ v dopĺňacom rozsudku rozhodoval o trovách konania v súvislosti s vydaním dopĺňacieho rozsudku, pretože o trovách konania už bolo rozhodnuté v pôvodnom rozhodnutí, preto neboli splnené podmienky na opätovné rozhodnutie o trovách konania. Tento výrok je potrebné považovať za duplicitný, nadbytočný.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dopĺňací rozsudok vo výroku o náhrade trov konania podľa § 221 ods. 1, 2 O.s.p. zrušil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania by mal účastník, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, v danom prípade žalobca, tento si však v súvislosti s odvolacím konaním náhradu trov konania neuplatnil, žiadne preukázateľné trovy v súvislosti s odvolacím konaním mu ani nevznikli, preto mu nemohli byť priznané. Žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nemá právo na ich náhradu.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.